

Sygn. akt V U 947/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 9 sierpnia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 947/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 09 sierpnia 2016 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy K. S. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej „ustawa emerytalna”). Organ rentowy wyjaśnił, że ustalony najkorzystniejszy wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia z lat 1982-2003, wynosi 248,26% i jest mniejszy niż 250 %.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca K. S. , domagając się jej zmiany .

Ubezpieczony wskazał ,iż ZUS Oddział w L. dokonał nieprawidłowego wyliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej , gdyż do podstawy wymiaru emerytury, zdaniem wnioskodawcy, winno być przyjęte wynagrodzenie od stycznia 1993r. do grudnia 2002r. , gdzie WWPW świadczenia wynosi 263,09%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumenty wskazane w zaskarżonej decyzji .

Dodatkowo w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał ,że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru uwzględniono wynagrodzenie wnioskodawcy za lata 1975-1977, 1979-1991,2003- na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) wystawionego przez zakład pracy w dniu 08 lipca 2016r.

oraz uwzględnił kwoty minimalnego wynagrodzenia za okresy , za które ubezpieczony nie przedłożył dokumentów potwierdzających wysokość osiąganego wynagrodzenia .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. S. ur. dnia (...), jest uprawniony do emerytury górniczej.

Pierwszy raz o prawie do tego świadczenia ZUS Oddział w L. orzekł decyzją z dnia 21 listopada 2002 r. znak: (...), którą przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 1 stycznia 2003 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1992 r. do 31.12.2001 r., z których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 257,56% i został ograniczony do 250%, tj. do jego maksymalnej wysokości.

W dacie wydanie przedmiotowej decyzji wnioskodawca kontynuował zatrudnienie w (...) Zakłady (...) w P. . W związku z tym wypłata emerytury została zawieszona , gdyż K. S. kontynuował zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą , na rzecz którego wykonywał je przed dniem nabycia prawa do emerytury .

Po wydaniu decyzji wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2002r.

Decyzją z dnia 20 stycznia 2003r. – znak j/w- ZUS Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 2003r. tj. od daty ustania zatrudnienia.

Podstawę wymiaru emerytury i WWPW wyliczono jak w decyzji z dnia 21 listopada 2002r.

W dniu 04 lipca 2003r. K. S. złożył wniosek o przeliczenie emerytury. Do wniosku dołączono zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez zakład pracy w dniu 16 czerwca 2003r. wskazujące wysokość wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawcę z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w P. w latach 1993-2002.

Decyzją z dnia 1 lipca 2003 r., znak (...), organ rentowy przeliczył wnioskodawcy emeryturę górniczą od dnia 1 stycznia 2003 r.

Do podstawy wymiaru emerytury doliczono nagrodę roczną za 2002r. i przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1993 r. do 31.12.2002 r., z których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 263,09% i został ograniczony do 250%, tj. do jego maksymalnej wysokości.

Wobec składanych przez K. S. wniosków, emerytura była przeliczana przez organ rentowy kolejnymi decyzjami, poprzez doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych wykazanych po przyznaniu świadczenia.

W dniu 02.08.2016r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. Do wniosku ubezpieczony dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 08 lipca 2016 r., w którym wskazano wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia w latach 1975-1991 i 2003.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy decyzją z 09 sierpnia 2016 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie .

Organ rentowy na potrzeby wydania decyzji z dnia 09 sierpnia 2016 r. dokonał wyliczenia najkorzystniejszego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury (wwpw) w trzech wariantach:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1996-2005 poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o przeliczenie, dla których wwpw wyniósł 182,73%,
- z 20 lat kalendarzowych tj. 1982-2002 wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, a przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku dla których wwpw wyniósł 248,26% - również z rokiem 2003 WWPW jest niższy niż 250%.

dowód: akta ubezpieczeniowe ZU S prowadzone przez ZUS O/L. k. 29,35-41,45-51,224-228 .

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie .

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się przede wszystkim do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

1. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Mając na uwadze powyższą regulację, po przeprowadzeniu w sprawie postępowania dowodowego, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 09 sierpnia 2016 r. jest prawidłowa.

Z uwagi na treść zarzutów wnioskodawcy stawianych powyższej decyzji, wyjaśnić należy mechanizm przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy. Przeliczenie to przysługuje ubezpieczonym pobierającym świadczenia ze „starego systemu”, którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia na podstawie art. 110a, który obowiązuje od 1 maja 2015r., trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury (w przypadku wnioskodawcy do obliczeń musi być przyjęty choćby jeden rok z lat 2003-2013). Z możliwości ponownego przeliczenia można skorzystać tylko wtedy, gdy nowo obliczony wskaźnik jest wyższy od 250 % podstawy wymiaru świadczenia.

W niniejszej sprawie ubezpieczony – w ocenie Sądu –nie spełnił warunku przekroczenia wysokości wskaźnika obliczanego z uwzględnieniem zarobków osiąganych po przyznaniu emerytury górniczej. Jak wynika z wyliczeń organu rentowego, które Sąd uznał za prawidłowe, ani wskaźnik wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia, ani wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z okresu 1996-2005, czyli z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury, nie przekroczył wysokości wymaganej w tym przepisie.

Oceniając prawidłowość wyliczenia wskaźników przez organ rentowy, Sąd miał na uwadze treść dokumentów przedłożonych do akt emerytalnych przez wnioskodawcę wraz z kolejnymi wnioskami o ustalenie prawa do

świadczeń i ich przeliczenie, jako że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów na okoliczność osiąganych zarobków w kolejnych latach – po przyznaniu emerytury. Co więcej, ubezpieczony powoływał się w odwołaniu na dokumenty dotąd przedłożone przed organem rentowym oraz na udokumentowane zarobki za okres od 01.09.1975r.do27.04.1977r. i 07.05.1979r. do 31.12.1991r.- zaświadczeniem Rp-7 z dnia 08.07.2016r. Mając na uwadze ich treść, Sąd uznał, że organ rentowy prawidłowo ustalił wysokości podstaw wymiaru za kolejne lata, w tym słusznie przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia za okresy 01.04.2006r.-31.12.2006r.;18.03.2010r.-05.12.2010r.;23.12.2010r.-31.12.2010r.;21.01.2011r.-13.02.2011r.;01.03.2011r.28.06.31.12.2011r.;28.03.2012r.-18.06.2012r.;30.06.2012r.-06.08.2012r.;24.08.2012r.-30.09.2012r.;25.03.2013-31.03.2013r., bowiem nie zostały one dotąd należycie udokumentowane przez wnioskodawcę(karta 220 akt emerytalnych) . Takie rozwiązanie odnośnie tych okresów ma podstawę w art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej.

Następnie prawidłowo ZUS dokonał sprawdzenia, czy ubezpieczony ma prawo do przeliczenia świadczenia wg. art. 110a ustawy i w tym celu obliczył najwyższy wskaźnik według dwóch wariantów, z uwzględnieniem zarobków osiągniętych po dniu przyznaniu świadczeń, do roku 2015 – tj. roku poprzedzającego złożenie wniosku o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej.

Należy w tym miejscu wyjaśnić, że fakt wyliczenia wysokości wskaźnika podstawy wymiaru na ponad 250%, na potrzeby ustalenia wysokości świadczenia w decyzji o przyznaniu prawa z lat przypadających do roku poprzedzającego zgłoszenie wniosku o emeryturę (lata 1993-2002), nie przesądza z góry o osiągnięciu wysokości wskaźnika na podobnym poziomie przy uwzględnieniu zarobków z lat przypadających po przyznaniu świadczenia – jak zdawał się sugerować wnioskodawca.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia i rozważania stwierdzić należy, że decyzja organu rentowego o odmowie przeliczenia świadczenia z dnia 09 sierpnia 2016 r. jest prawidłowa, a argumenty i zarzuty wnioskodawcy wskazujące na niezrozumienie mechanizmu przeliczenia świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej - nieuzasadnione.

Reasumując Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie , gdyż nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia z przyczyn wymienionych w niniejszym uzasadnieniu .